

ର ବି ବା ର ତ ଷ୍ଟ ନି
ପୃଷ୍ଠା ୩

.....ସୂଚକ ସୂଚକ ସୂଚକ..... କଥା, କବିତା, ସୃଜନର ସୂରମ୍ୟ ସମ୍ପାଦ

ପଦ୍ୟ ପଞ୍ଚର କଥା
ଓଡ଼ିଆ ଚଳଚ୍ଚିତ୍ରର ଗୀତିକାର, ସଂଳାପକାର, କାହାଣୀ ଓ ପଞ୍ଜକଥା ଲେଖକ ଭାବରେ ଡ. ରଜନୀରଂଜନଙ୍କ ସର୍ବକାଳୀନ ରେକର୍ଡ଼। ପ୍ରାୟ ୭୦ଟିରୁ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ଵ ଚଳଚ୍ଚିତ୍ରରେ ତାଙ୍କର ସଂପୃକ୍ତି। ଦୁଇ ଦୁଇଥର ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ପୁରସ୍କୃତ। ଓଡ଼ିଆ ଚଳଚ୍ଚିତ୍ରର ବିକାଶର ଧାରାରେ ଘଟଣା, ଦୁର୍ଘଟଣା, ଅଭିଜ୍ଞତାର ଚିତ୍ର ମଧୁର ଅନୁଭୂତିକୁ ପ୍ରକାଶ ପାଇଁ ଧୂଳି ପ୍ରତିଧୂଳିର ଏ ପ୍ରୟାସ।

ଧାରାବାହିକ :

ଜୀବନାତ୍ମକ

ଭାଗ-୫୮ (ପୂର୍ବ ପ୍ରକାଶିତ ଉଦ୍ଘାରଣ...)

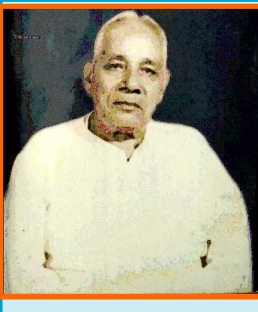
ଆଉ କେତେକ ଛୋଟ ଛୋଟ ଘଟଣା ମଧ୍ୟ ଘଟିଥିଲା । ତାହା ଉଲ୍ଲେଖ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ନାହିଁ । ଆଠଦିନ ରହି ଫିଲିମ୍ ସାହେବ ବଣେଇଗଡ଼ ଚ୍ୟାମକଲେ ଓ ରାଜା ସାହେବ ତାଙ୍କ ସହିତ ଯାଇ ଷ୍ଟେଢ଼ ସାମାନ୍ୟ ବାଙ୍କୀରେ ତାଙ୍କୁ ଛାଡ଼ିଦେଲେ । ବାଙ୍କୀରେ ସାହେବ ମୋତେ କହିଲେ ଯେ ଡେପୁଟି ପଦକୁ ଉନ୍ନତି ପାଇଁ ମୋତେ ସୁପାରିସ୍ କରିବେ ।

ବାଙ୍କୀ ତାଳବଜାରୀ ବାହାରିବା ସମୟରେ କଣେ ଆଦିବାସୀ ସାହେବଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଛିଡ଼ାହୋଇ କହିଲା, “ହଜୁର! ଆମେମାନେ କୁକୁଡ଼ା ଲଢ଼େଇ କରାଇ କିଛି କିଛି ପଇସା ପାଉଥିଲୁ । ଦେଖିବ କୁକୁଡ଼ା ଲଢ଼େଇ ବନ୍ଦ କରିଦେଲ ଆମମାନଙ୍କ ଲୋକସାହିତ୍ୟ କରାଇଛନ୍ତି । ପୁଣି ଆମମାନଙ୍କ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସ୍କୁଲକୁ ଯାଇ ପଢ଼ିବା ସକାଶେ ବାଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ସ୍କୁଲକୁ ଗଲେ ଆମମାନଙ୍କ ପିଲାମାନେ ଗାଣ, ଛେଳି ଚରାଇ ପାଉଁରହାଡ଼ି ଓ ଆମମାନଙ୍କ ବାଷ୍ପକାମ ସୁଧା ହେଇପାରୁନାହିଁ ।” କୁକୁଡ଼ା ଲଢ଼େଇ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସାହେବ ମୋତେ ପଚାରିଲେ । ମୁଁ କହିଲି, “ଏହା କୁଆଖେଳ ଆଜନ ଅନୁସାରେ ନିଶ୍ଚିତ ଓ କଣକେତେ ଲୋକ ଏହି ନିଷେଧ ନୀତିବ୍ୟତୀତ ମୋକଦ୍ଦମାରେ ସେମାନଙ୍କୁ ଅଧିବନ୍ଧ ଦେବାକୁ ହୋଇଥିଲା । ସେହିଦିନକୁ ତାହା ବନ୍ଦ ହୋଇଅଛି ।” ସାହେବ ଏସହିଲୋକକୁ କିଛି କହିଲେ ନାହିଁ ଓ ବାଲସାଇକେଲରେ ଉଠିଲେ । ମୁଁ ମଧ୍ୟ ବାଲସାଇକେଲରେ ଯାଇ ପାନପୋଷ ଷ୍ଟେସନରେ ତାଙ୍କୁ ଛାଡ଼ିଦେଲି ।

ଯୋଲିଚିକାଳ ଏକେଷ୍ଠକ ବିଦାୟ ଦେଇ ମୁଁ ବଣେଇଗଡ଼କୁ ଫେରିଲା ପରେ ଦିନେ ରାଜାସାହେବ ମୋ ବସାକୁ ଫାଟକ ବାହାରୁ ଖୁବ୍ ହସି ହସି ଆସିଲେ ଓ ମୋତେ ଦେଖି ଆହୁରି ହସିବାକୁ ଲାଗିଲେ କହିଲେ, “ଓଃ! ଆପଣଙ୍କ ପରି ବୁଦ୍ଧିମାନ ଲୋକ ମୁଁ ଜୀବନରେ ଦେଖିନାହିଁ । କେହି ଥିବେ କି ନା କହନ୍ତୁ ସୁଧା କରିପାରୁନାହିଁ । ଆମମାନଙ୍କ ସବୁ କାମକୁ ପାଣିପତାଇ ଦେଲେ, ଆଉ କଣା ସୁଧା ପଢ଼ିଲା ନାହିଁ । ଓଃ! କାହିଁକି ଅଭିନୟ କେତେ ଚମତ୍କାର ।” ମୁଁ ବିଶେଷ ପାଣିକ ଯାତ୍ରାରେ ଅଭିନୀତ ଗୋଟିଏ ବିଷୟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ତାଙ୍କ ଚର୍ଚ୍ଚାକୁ ଉଦ୍ଘାଟନ କରି କହିଲେ, “ଶୁଣନ୍ତୁ ରାଜାସାହେବ-

‘ଶୁଣ ଲୋ ଭାଇକ ବହୁ ରାଜକହିତ୍କାର କଥା, ଅଶ୍ଵିରା ବାସ କେଉଁଠି ଦେଇଅଛି କୁଆଗୋଟି, ତା’ର ବୁଧ ନଥାଣିଲେ କଟାହେବ ମନ୍ତ୍ରୀ ମଥା ।’ କଣେ ରାଜା ଥିଲେ । ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ ଡକାଇ କହିଲେ, ‘ମୁଁ ଶୁଣୁଛି, ଗୋଟିଏ ଅଶ୍ଵିରା ବାସ ପରା ଆମ କେଉଁ ଜଙ୍ଗଲରେ କୁଆଦେଇଛି,

ମୋର ପୂର୍ବ ସ୍ମୃତି କଥା

ବାଲେଶ୍ଵରରେ ପ୍ରଥମଥର ୧୯୧୫ ମସିହାରେ ତୃତୀୟଶ୍ରେଣୀ ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ ଓ ଦ୍ଵିତୀୟଥର ୧୯୩୧ ମସିହାରେ ଡେପୁଟି ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ ପଦରେ ଅବସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥିବା ଭାରତତନ୍ତ୍ର ନାୟକଙ୍କ ରଚିତ ‘ପୂର୍ବ ସ୍ମୃତିକଥା’ ୧୯୬୭ରେ ପୁସ୍ତକ ଆକାରରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇ ତା’ ପରବର୍ଷ ଓଡ଼ିଶା ସାହିତ୍ୟ ଏକାଡେମୀ ଦ୍ଵାରା ସମ୍ମାନିତ ହେବା ମନନଶୀଳ ପାଠକଙ୍କ ପାଇଁ ଆଣିଦେଇଥିଲା ଗୋଟେ ପ୍ରକାର ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ । ଏହି ପୁସ୍ତକରେ ଅଛି ରାଜା ରାଜୁଡ଼ା ସମୟର ଇତିହାସ, ଅଛି ସାମାଜିକ ତେତନା, ଅଛି ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚାଙ୍ଗ ସାହିତ୍ୟ । ଆଜି ବି ଆମ ସମାଜରେ ନାରୀ ନିର୍ଯ୍ୟାତନାର ଚିତ୍ର ସର୍ବତ୍ର ଦେଖିବାକୁ ମିଳୁଥିବା ବେଳେ ସେ ସମୟରେ ନାରୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସେ ଦେଖୁଥିବା ସ୍ଵପ୍ନ, ସମୟଦନଶୀଳ ମନୋଭାବ, ନାରୀଶିକ୍ଷା ପ୍ରତି ତାଙ୍କର ପ୍ରେରଣା ତାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣୀୟ କରି ରଖିଛି । ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ନାୟକଙ୍କର ‘ମୋର ପୂର୍ବ ସ୍ମୃତିକଥା’ ଧୂଳି ପ୍ରତିଧୂଳିର ଗୁଣଗ୍ରାହୀ ପାଠକମାନଙ୍କ ପାଇଁ...

ଦେବାପୂଜା ସକାଶେ ତାହାର ବୁଧ ଦରକାର । ଯାଅ, ସେହି ବୁଧ ଆଣିଦିଅ । ଆଣି ନଦେଲେ ତୁମ୍ଭ ମୁଖକାଟ ହେବ । ଧରନ୍ତୁ ଆପଣ ସେହି ରାଜା ଓ ମୁଁ ସେହି ମନ୍ତ୍ରୀ । ଆପଣ କ୍ଷମତାପ୍ରାପ୍ତି ସକାଶେ ଦେବୀଙ୍କୁ ଆରାଧନା କରିବେ ଓ କେଉଁ ବୁଦ୍ଧିମାନ ବ୍ୟକ୍ତି ମନ୍ତ୍ରଣାଦ୍ଵାରା ଆପଣଙ୍କୁ ବିଶ୍ଵାସ କରାଇଲେ ସେ ଅଶ୍ଵିରା ବାସର ବୁଧ ଭୋଗ ପାଇଲେ ଦେବୀ ପ୍ରସନ୍ନ ହେବେ; ଆଉ ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ ଅର୍ଥାତ୍ ମୋତେ ହଜୁନ ହେଲା ମାତ୍ରକେ ଆପଣଙ୍କ ଛାପୁରେ ସେହି ବୁଧ ହାଜର କରିହେଲା । ଆପଣ ଯେ ବିଶ୍ଵାସ କଲେ ସେହି ରାଜା, ଆଉ ଅଶ୍ଵିରା ବାସର ବୁଧ ଆଣି ଦେବା ଲୋକ ସେହି ମନ୍ତ୍ରୀ ମୁଁ । ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ବୁଦ୍ଧି ଆଗରେ ଖଜ ଲୋକଙ୍କ କୁମନ୍ତ୍ରଣା କେବେହେଁ ଚିଣ୍ଡି ନପାରେ । ଏସବୁ ଛାଡ଼ିବାକୁ ରାଜା ସାହେବ ଏ ସବୁ କୌଣସି କାମକୁ ଆସିବ ନାହିଁ । ମୋ ପରାମର୍ଶ ଚିକିତ୍ସା ଶୁଣିଲେ ସବୁ ଠିକ୍ ହୋଇଯିବ । ମୁଁ ହେଲି ତାଙ୍କର । ଯେତେବେଳେ ଆପଣ ରାଜା । ଚାକିରି ଦ୍ଵାରା ହିଁ ମୋ ପିଲାଙ୍କ ମୁହଁରେ ଅନ୍ନ ଗଣ୍ଡାଏ ଦେଇପାରିବି । ବିନା ଦୋଷରେ ଯଦି ଆପଣ ମୋ ପିଲାଙ୍କ ବାନାରେ ଧୂଳି ଦେବେ ଭଗବାନ ତାହା ନିଶ୍ଚୟ ନିରାଭର କରିବେ । ଏଠାକୁ ଆସିବା ପାଇଁ ମୁଁ ଲାକାୟିତ ନଥିଲି । ସରକାର ମୋତେ ଏଠାକୁ ପଠାଇ ବଡ଼ ଅଧୁଆରେ ପକାଇଅଛନ୍ତି । ମୁଁ ଅସ୍ମତ ରହିବା ସକାଶେ ନାନା ଉପାୟ ଉଦ୍ଭାବନ କରିବି ଓ ତାହା କରିବାକୁ ଭଗବାନ ନିଶ୍ଚୟ

ଆନକୁ ପରଶୁ ପରଶୁ ନିକକୁ କଳିକା ଭୂଲିସାରିଲେଣି ବୋଧହୁଏ ବାସେ ଆପଣେ ! କାହାର ରଙ୍ଗ କଣ ? ସେ ଗୋରା ନା ସାବନା ! ତା ଲୋମକୁପମୂଳେ ଦୈବ ନା ଅନୁରାଗ ତା ଆଖି, ସତ କହୁଛି ନା ମିଛ ତା ପାଟିରୁ ମିଠା ବାହାରୁଛି ନା ବିଷ ଏମିତି କେତେତେ କଥା ! କାହା ବାଡ଼ିରେ ଚଗରେ ପୁଟିଲା ମଲ୍ଲୁ କିଏ ନିକକୁ ମାରିଲା କାଲି କାହା ନିଶ୍ଵାସେ ଝାଉଁଳେ ପତ୍ର କୋର ବାପର କିଏ ପୁତ୍ର

ସ୍ନେହାଶିଖ ମହାନ୍ତି
ସବୁର, ନିକାସ ତୁମରି ଠେଇଁ ତେବେ ରାତି ରାତି ଶାନ୍ତିରେ ଶୋଉନା କାଲି ! କେଉଁ ପଥରରେ କେଉଁ ମୂର୍ତ୍ତି କେଉଁ ମାଟିରେ ମିଶିଛି କାହିଁ କେଉଁ ଦେଉଳେ ନାହାନ୍ତି ଦିଅଁ କେଉଁଠି ଈଶ୍ଵର ଖୋଳନ୍ତି ନିଅଁ ଯଦି, ସବୁରି ଖବର ତୁମରି ପାଖେ ତେବେ ନିଜର ଠିକଣା ଦିଅ ? ତୁମେ ଦେଖୁପାର ପକ୍ଷୀର ତେଣାରେ ସମୟ ଉଡ଼ିବା ଛଦି ତୁମେ ଗଜିପାର ଅତି ସକର୍ପଣେ ଶବ୍ଦର କାରିଗରୀ ତୁମେ ମାପିପାର ପର ହୃଦୟର ବୈଦ୍ୟ ଓ ପରିସାମୀ ତୁମ କଲମରେ ଜୀବନସାଥ ପାସ

ଅସ୍ଥପ୍ରାୟ ଲାଲିମା ... ମଶାଣି ଛାତିରେ ବିଗୟର ତୁମେ ଖଣ୍ଡ ଅଶ୍ଵିରେ କବିତା ଲେଖ ତୁମ ଚିତା ଯେବେ ମଥାରେ ଜଳିବ ପାଖେ, କେହି ଥିବେକି ନଥିବେ ଦେଖ କାଗଜ ଛାତିରେ କଲମ କାଳିରେ ଜୀବନ ଲେଖୁଛୁ ସିନା ! ଦୁନିଆ କହିବ ପାଗଳତେ ଥିଲା ଖାଲି କାଗଜରେ ଖେଳୁଥିଲା ...!! ସାଗୁଡ଼ାସଖୁଣ୍ଡା, ଖୁଣ୍ଡା, ମୟୂରଭଞ୍ଜ-୭୫୭୧୦୧ ମୋ-୭୦୦୮୭୦୨୮୮୧

ଜହ୍ନରାତି

ମୋ ମନ ନିରୁଦ୍ଧିଷ କାବକେହି ଅଛୁଆଁ ଆକାଶ ତା ଆଖି ଶୁଷ୍କ ଗାଡ଼ିଆରେ ଦୃଷାର ବାଟକ, ଆମ ପ୍ରେମ ଖୋଜେ ନିରୋଳା ଜହ୍ନରାତିତେ ଝଙ୍କା ସେପାଖ ନିଶ୍ଚିତ ସୁଧୁସାଧେ । ପାହାଡ଼ି ଝରଣା ଭଳି ହଠାତ ଝରିପଡ଼େ ସନ୍ତୋହନ ମୁଁ ମିଳେଇଯାଏ ସେ ଅଜଣା ରାଗରେ, ହୁଡୁ ହୁଡୁ ନିଆଁ ଜଳେ ପାଣିରେ ସେ ତରଳେ ମହମ ପରି ପାବ ମୋର ଜଳ ଜଳ ପାରବ ମତୁଆଲା ପଦକ ବି ଛାଡ଼ି ଦେଇଯାଏ ଅପେକା ମହଜର ଚିହ୍ନଟେ

ବିଶ୍ଵରଞ୍ଜନ ଦାଶ

ପାହାଡ଼ାକୁ ନା ଭଲପାଏ ସେ କି ମୁଁ ଚୋରେଇନିଏ ଯିବ ଜହ୍ନରାତିର ଶିହରଣ ବିଶାଳ ସାମାନ୍ୟ ଭୟ ତେରୁ ମୁଁ ପହଞ୍ଚିଯାଏ ତା ଝଙ୍କା ପାଖେ ସେ ବୁଣି ହେଇଯାଏ ଦଳକାଏ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟରେ ମୋର ପହଞ୍ଚିବାକୁ ଅବିଶ୍ଵାସ ତରଳ ସରିଯାଏ ମରୁଡ଼ିଏ ଦୃଷାର ବାଟକର ଗୋଟେ ପ୍ରେମ ପକ୍ଷର ପ୍ରତୀକ୍ଷାରେ । ଦୁଷ୍ଟ ବସନ୍ତ ଯେତେ ଚହଲିଲେକି ଦକ୍ଷି ଦେହ ବୋହି ସେ ଯେହୁଡ଼ନ ପ୍ରେମ ଉଡ଼ି ପାରେନି ମୋ ଉଷ୍ଠତାର ସହରକୁ ମନ ଖୋଲି କେବେ ଯଦି ଉଡ଼େ, ମୋ ପାପୁଲିରେ

ଯେତେ ଘୋଡ଼େଇଲେ ବି ତାର ତେଣା ଅପହଞ୍ଚ ତା କଖମକୁ ମୋ ମଲମ ମାଲୁକା ବାହାରେ ଏଠି ପ୍ରତିଟି ରାତିର ଘା ଏକା ଜହ୍ନରାତି ଭୁଲେଇବ କେମିତି ଯେ । ବୀରମହାରାଜପୁର, ସୁବର୍ଣ୍ଣପୁର (ମୋ) ୯୭୭୮୧୧୫୯୦୪

ଡାକବଙ୍ଗଳାରେ ଜହ୍ନ

ନିହାତି ଘୋ ଘୋ ନିର୍ଜନ ନିଛାଟିଆ ରାତି, ଏକ ଏକା ଗୀତ ଶୁଣେ ଡାକବଙ୍ଗଳା ଗୀତ ଗାଏ ମନେ ମନେ ବେଳେ ବେଳେ, କେହି କେହି ବିଦେଶୀଙ୍କ ବାମା ପରଫୁମ ବାସ୍ନାରେ ସଜେଇ ହୋଇପଡ଼େ ସ୍ଵପ୍ନହୀନ ନିର୍ଜନତା, ରାତିରେ କୋଠର ବିଦେଶୀ ଗନ୍ଧରେ ହତ୍ୟା ହେବାବେଳେ ଜହ୍ନରାତି ଠାକୁ ପ୍ରେମ ଗୀତ ଶୁଣେ ଡାକବଙ୍ଗଳା । ଏକା ଏକା ବନ୍ୟ ହୋଇ ଘୁରେ ଡାକବଙ୍ଗଳାର ଭାଗ୍ୟ, ଜହ୍ନରାତି ତାର କପାଳରେ ତାଣି ଦିଏ ସୁଖ,ସ୍ଵପ୍ନ ଆଉ ପ୍ରେମ ଭର୍ତ୍ତି ଅଜସ୍ର ରେଖା । ଡାକବଙ୍ଗଳା ଭିତରେ ନିଶା ଥାଏ (ନିକକୁ ଲାଗୁଥିଲା ଯାହା ନିହାତି ଅଲୋଡ଼ା) ବାହାରେ ମତୁଆଲା ହୁଏ ଜହ୍ନରାତିର ପ୍ରେମରେ ଡାକବଙ୍ଗଳା କଥା ହୁଏ ତୁମ୍ଭ ତୁମ୍ଭ କହୁ ସାଥରେ । ନିସଂଗତା କଷ୍ଟ ଦିଏ,

ମାଧବନୟ ପାତ୍ର

ଦେଶୀ ଦେଶୀ କାଳେ ଏ ଅକ୍ଷର, ବନ୍ୟ,ହିଂସ୍ର ହୋଇ ଉଠେ କୋଠର ଭିତର, ସନ୍ତୋହନର ଗୀତ କିଏ ଗାଇବସେ ପ୍ରେମର ବଂଶୀରେ, ସଜେଇ ହୋଇଯାଏ ସ୍ଵପ୍ନ ଯେତେ ପୁଣି କିର୍ତ୍ତବାର । ଜହ୍ନ ରାତି ଗୀତ ଗାଏ, କାନ ଡେରି ଶୁଣୁଥାଏ କୋଠି, ପ୍ରେମ ଯିଏ କରି କାଣେ ସିଏ ଦେଖେ ଜୀବନତା ଏଠି ସେଠି ଭରିଛି ସବୁଠି, ଡାକବଙ୍ଗଳା ବଞ୍ଚିଥାଏ ପାଇବାକୁ, ଛୁଇଁବାକୁ, ଭୋଗିବାକୁ ପୁଣି ଏକ ମିଠା କହୁ ରାତି । ଭୀମ ମହିର, କଲେଜ ପାଖ, ମଦନପୁର, କେନ୍ଦ୍ରାପଡ଼ା, ପିଠି- ୭୫୪୨୪୭ (ମୋ) ୯୯୩୭୫୧୨୭୯୫

ପ୍ରେମର କିଛି ଦୃଶ୍ୟ

ଏକ !! ଲାଳ ଜରକର ତା’ ଜିଭର ଖସିବା ଛାତିକୁ ଖସିଡ଼ିପଡ଼ିଥିବା କେରତା ପାଣିଟିଆ ଶବ୍ଦ ତିଆରି କରନ୍ତି ମୋ ଆଖିରେ ଆଶ୍ଵ୍ୟ ସ୍ଵପ୍ନ ! ସେ ସ୍ଵପ୍ନସାଧା ସୋରିଷ ଫୁଲର କ୍ଷେତ କ୍ଷେତସାରା ହଳକି ଫୁଲଙ୍କର ବାସ ମାଗିନି ! ଅଥଚ କେହିକଣେ ଆଖୁଲିରେ ଆଜିବିଏ ଆକାଶ ! ଦୁଇ !! କଥାଥିଲା ଜହ୍ନର ବିନ୍ଦୁଏ ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନାରେ ସେ ଗଢ଼ିଦେବ ମୋ ମଥାର ବିନ୍ଦି ! ଏବେ କିନ୍ତୁ ସେ ଅମଗ ହୁଏ !

ଅଜୟ କୁମାର ଜେନା

କହେ; ସହରସାରା ଏବେ ରାତିର ଚିହ୍ନ ବାରିଆତେ କକାକା କୁଖ ବାଲକୋନିରେ ମହଜହାନ ମଉଳା ମଲ୍ଲିକକୁ ! ଓ ମୋ କାନ ପାଖରେ ଫିଏ ଫିଏ କହୁଥାଏ ମୁଁ କୁଆଡ଼େ ତା’ ଜୀବନ ଯାକର କହୁ ! ତିନି !! ମୁଁ ସବୁଥର ତା’ ମାତାଜପଣର ଶ୍ରୀବତ୍ସରେ ଲହେ ତୋପା ତୋପା ବର୍ଷା ବିନ୍ଦୁ ଲହେ ଲହେ ପୁଣି ବର୍ଷା ଭିକା ନାଲି,ନାଳ, ଗୋଲାପି ଓ ହଳଦି ରଙ୍ଗର ଫୁଲ ସବୁକୁ, ଯାହା ସେ ସରାଗରେ ଉତ୍ତରୀ ଦେଇଛି ତା’ ମନ ବରିତାରୋ ! ବୃନ୍ଦରାମ,କେନ୍ଦୁଝର ୬୩୭୨୬୦୪୧୯ ମୁଁ ସେ ଫୁଲସବୁକୁ ମୋ ଅଗଣାରେ

ସଜେଇଲା ବେଳେ ସେ ଫୁଲମାନଙ୍କୁ କହୁଥାଏ, ମୁଁ ତା’ପ୍ରେମର ପ୍ରସ୍ତୁତି ଫୁଲ ରଙ୍ଗର ଫୁଲ ସବୁକୁ, ଯାହା ସେ ସରାଗରେ ଉତ୍ତରୀ ଦେଇଛି ତା’ ମନ ବରିତାରୋ ! ବିଦୁରମାସ,କେନ୍ଦୁଝର ୬୩୭୨୬୦୪୧୯

କାଲେଣ୍ଡର, ରବିବାର, ୧୬ ଜାନୁଆରୀ, ୨୦୨୨

ପ୍ରେମରେ ପ୍ରେମରେ ଗୀତି(୩୦)

|| ଶବ୍ଦ କଳା ଉପହାସ ||

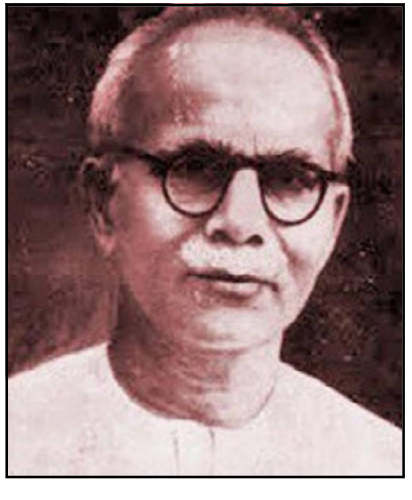
ଉମର ରୂପକୁ ଗୀତରେ ଲେଖିଲି ଶବ୍ଦ କଳା ଉପହାସ, ନିଆଁ ପଡ଼ିବ ତୁମ ରୂପ ପାଇଁ ପୂର୍ଣ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ଭାଷାକୋଷ ।

ବିପିନ ମହାନ୍ତି
ମାଆ, ରତ ମହାବୀର ବିହାର, ଗାଧୋଇ ଛିକ, ଭୁବନେଶ୍ୱର-୨ (ମୋ) ୯୮୬୧୪୪୪୯୧

ସୁରଶୀୟେଷୁ

ଗୋଦାବରୀଶ ମହାପାତ୍ର

‘ନିଆଁଖୁଣ୍ଟା’ ଯାହାର ନାଁ ଶୁଣିଲେ ସ୍ୱାଧୀନତା ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟର ଦୁର୍ଗତିଚିନ୍ତାର ଲୋକ ମାନେ ଛାନିଆ ହୋଇଯାଇଥିଲେ ।

‘ନିଆଁଖୁଣ୍ଟା’ ଯାହାର ନାଁ ଶୁଣିଲେ ସ୍ୱାଧୀନତା ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟର ଦୁର୍ଗତିଚିନ୍ତାର ଲୋକ ମାନେ ଛାନିଆ ହୋଇଯାଇଥିଲେ । ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାର ସେହି ପ୍ରଥମ ସମାଲୋଚନା ମୂଳକ ପତ୍ରିକାର ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା ସମ୍ପାଦକ ଥିଲେ ଗୋଦାବରୀଶ ମହାପାତ୍ର ।

ଭାର-୧୯ (ପୂର୍ବ ପ୍ରକାଶିତ ଭାଗ...)

ଭାବି ପାରିନଥିଲା ଶୈଳିକୁଳା କଣ କହିବ, କଣ କରିବ । ଆତ୍ମରକ୍ଷାର ରାସ୍ତା ବିଶୁଦ୍ଧଥିଲା ।

ବୃଷ୍ଟିଧର ପରିତା

ରାଜନୀତି ପାଇଁ ମଣିଷ କେମିତି ଭୁଲ କରିଦିଏ ନିଜ ଘର, ଦ୍ୱାର, ଆତ୍ମାହୀ-ସ୍ୱଜନ, ବ୍ୟୁ ପରିଜନଙ୍କୁ, ତାହାହିଁ ମୋତେ ଅନେକାଂଶରେ ବିବ୍ରତ କରେ, ଯାହାକୁ ନେଇ ଏଇ ଉପନ୍ୟାସର ସୃଜନ ।

ସେ ସେବୁକୁ ଗୋଟେଇ ଗାଟେଇ ନିଜ ଲେଖାରେ ଚିତ୍ରରୂପ ଦିଏ, ଏହା ମୋର ବି ପ୍ରୟାସ । - ଲେଖକ

ଦେବଶ୍ରୁତି ନିବାସ, କେଲଭୋଟ, କାଲେଣ୍ଡର, (ମୋ) ୯୪୩୭୦୭୩୧୦୫

ଭାବି ପାରିନଥିଲା ଶୈଳିକୁଳା କଣ କହିବ, କଣ କରିବ । ଆତ୍ମରକ୍ଷାର ରାସ୍ତା ବିଶୁଦ୍ଧଥିଲା ।

ଉଦ୍ଦିପିତାକୁ । ଏକାଥରେ ତମକୁ ନେଇଯିବ । ତମ ଉଠିବାକୁ ଯାହା ଅପେକ୍ଷାଥିଲା ।

ମୁଁବାବକ ବ୍ୟବହାର କରିପାରେ, ତାହା ସେ ଭାବି ପାରୁନଥିଲା । ନିଜ ଭିତରେ ଗୋଟେ ତିକେ ପ୍ରେସ ହୋଇଯାଅ, ଆମେ ଯିବା ।

ଡିକର ଦୁଇହାତକୁ ମଝିରେ ରଖି ପାତି କରିଉଠିଲା ଶୈଳିକୁଳା । ବିକଳରେ ସାହାଯ୍ୟ ପାଇଁ ହାତ ବଢେଇବା ଦେଖନ୍ତୁ ତା’ ଦେହ ଓ ବିକଳାନ୍ତର ଦେହ ଗୋଟିଏ ହୋଇ ସାରିଥିଲା ।

ମୁଁବାବକ ବ୍ୟବହାର କରିପାରେ, ତାହା ସେ ଭାବି ପାରୁନଥିଲା । ନିଜ ଭିତରେ ଗୋଟେ ତିକେ ପ୍ରେସ ହୋଇଯାଅ, ଆମେ ଯିବା ।

ଧର୍ମ ହୋଇଯାଇଥିଲା ଶୈଳିକୁଳା । ବିଧାତାର ଏ କି ନିୟମ ? ନର୍ମ ପଡ଼ିଥିବୁ ଯେତକିବେଳେ, ବିଧାଏ ମାରିବ ସେତକିବେଳେ !!

ଅନୁବାଦ ଗଳ୍ପ

ଦୁଇଟି ଟିନି ଅନୁଦିତ ଗପ

ସବୁବେଳେ ଝିଅଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରାୟ ଏମିତି ଏମିତି । ନା ସହି ହୁଏ...ନା କିଛି କହି ହୁଏ । ଏତିକି ବେଳେ ଗୋଟିଏ ଜୋରଦାର ଟ୍ରେକ୍ କର୍ମୀ ବେଳା ହୋଇଗଲା ।

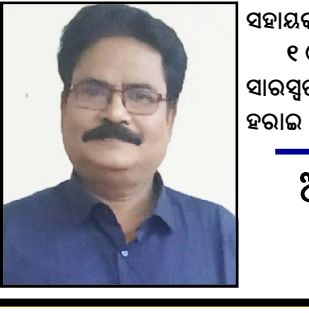
ଆନୁବାଦ- ବିନୟ କୁମାର ଦାସ

ଦୁଷ୍ଟ କାଟ

ମୂଳହିନ୍ଦୀ- ତୋଷା ଗୁପ୍ତା
ଅନୁ ଥିଲା ସେଇ ଦୃଶ୍ୟ । କିଛି ବାଟ ଯିବା ପାଇଁ ନେଇ ଦେଇ ।

ଜବରଦଖଲ

ମୂଳହିନ୍ଦୀ- ଗୋବିନ୍ଦ ଶର୍ମା
ଜଙ୍ଗଲ ଛାଡ଼ି କିଛି ମାଙ୍କଡ଼ ଉଡ଼ି ମଧ୍ୟରେ ସହରକୁ ପଳାଇ ଯାଇଥିଲେ ।

ଆଲୋଚନା : ଦିଲ୍ଲୀପ କୁମାର ସାହୁ
ଶଙ୍କରପୁର, ତାରବାଟିଆ, କଟକ ମୋ-୯୮୬୧୧୨୬୧୧୭

କରିବ ଏ ବ୍ୟବସାୟ ସମାଧାନ । କଣ କରିବ ନକରିବ ଭାବିପାରୁନଥିଲା ଶୈଳିକୁଳା । ମାନସିକ ଭାରସାମ୍ୟ ବୋଧକରି ଯାଉଥିଲା ଶୈଳିକୁଳା ।

